

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 639/2019
22.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милоје Ђуровић, адвокат из ..., против туженог ГП „Напред“ АД Београд, Нови Београд, чији је пуномоћник Игор Симић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3881/17 од 01.06.2018. године, у седници одржаној 22.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3881/17 од 01.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 4275/13 од 12.05.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиле и поништено, као незаконито решење туженог под бројем 2326 од 11.05.2009. године, којим је тужили престао радни однос код туженог. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова поступка плати 180.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3881/17 од 01.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У

поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била запослена на неодређено време. Решењем туженог од 11.05.2009. године тужили, запосленој на пословима ... у организационој целини Сектор за ..., престао је радни однос код туженог, због престанка потребе за обављањем послова на којима је радила, уз исплату отпремнине у висини од 448.500,00 динара. У образложењу решења је наведено да је због смањења обима посла и недовољне упослености производних капацитета код туженог престала потреба за радом тужиле и да тужени није био у могућности да тужилу распореди на друге послове, нити да јој обезбеди ни једно право у складу са законом и општим актима. Управни одбор туженог је у циљу спровођења рационализације и димензионисања броја запослених у складу са смањеним обимом посла и постојећом упосленостју производних капацитета, на седници одржаној 05.05.2009. године донео одлуку, која је заведена код туженог **06.05.2009. године** под бр. 2209, којом је одлучено да се приступи утврђивању вишка запослених у организационим целинама: „Сектор за правне, кадровске и опште послове“, „Сектор за финансијско-рачуноводствене и комерцијалне послове“, „Сектор за стратешки инжењеринг“ и „Сектор за оперативни инжењеринг“; да престаје потреба за радом запослених према списку у прилогу ове Одлуке, закључно са бројем 29; да се за исказани број вишка запослених не сачињава и не доноси Програм решавања вишка запослених. На списку запослених који су технолошки вишак, који је у прилогу наведене Одлуке, тужила је под редним бројем 8, а у одговарајућој колони је унето да јој престаје радни однос са 11.05.2009. године. Директора туженог је Одлуком о измени и допуни Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова од 01.04.2008. године – поглавље Систематизација послова, која је заведена код туженог **07.05.2009. године** под бројем 2250, променио Правилник и у групи послова Сектора за оперативни инжењеринг и то у Служби управљања пројектима, тако што је смањен број извршилаца на радном месту шеф градилишта и уместо 16 извршилаца утврђено је 7 извршилаца, док су остали услови у погледу потребне стручне спреме и потребног радног искуства остали непромењени и у Служби за технологију грађења тако што је укинута радно место технолог сарадник, а констатовано је да се одлука примењује почев од 30.04.2009. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05) и члана 83. став 1. тачка 9. Колективног уговора туженог поништили, као незаконито решење туженог од 06.05.2009. године.

Чланом 179. ставом 1. тачком 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Исто то прописано је и чланом 83. Колективног уговора туженог.

Тужили је решењем од 11.05.2009. године отказан уговор о раду применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, члана 83. Колективног уговора туженог и Одлуке Управног одбора туженог од 06.05.2009. године, због престанка потребе за обављањем послова на којима је радила. Код утврђеног, да је Одлука Управног одбора туженог од 06.05.2009. године, на основу које је донето спорно решење о отказу уговора о раду тужили, донета пре него што је директор туженог донео Одлуку о измени и допуни Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова, то је правилан закључак нижестепених судова да је спорно решење туженог незаконито, јер је тужила проглашена технолошким вишком иако још није ступила на правну снагу Одлука директора туженог о измени и допуни Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова, којом је смањен број запослених у сектору у коме је тужила радила. Стим у вези, правилно су нижестепени судови ценили чињеницу да је у Одлуци директора туженог, која је код туженог заведена 07.05.2009. године под бројем 2250, наведено да је Одлука донета 01.04.2008. године и да је у Одлуци констатовано да се примењује почев од 30.04.2009. године и правилно закључили да је од утицаја датум када је Одлука заведена код туженог, а не датум када је у Одлуци наведено да је донета и од када се примењује и да се та Одлука не може ретроактивно применити, већ да се иста може применити даном ступања на правну снагу, а евентуално да се од тог дана одложи њено примењивање, с обзиром да тужени није доказао супротно.

Сагласно наведеном, по оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно закључили да је тужили незаконито престао радни однос код туженог, па су стога неосновани наводи ревизије туженог да је поступак који је претходио доношењу спорног решења спроведен у складу са Законом о раду и Колективним уговором туженог и да тужени није повредио ни једну одредбу Закона о раду и Колективног уговора, односно да у овом случају није било никакве повреде права тужиле.

Наводи ревизије који упућују на погрешно и непотупно утврђено чињенично стање, нису посебно разматрани, будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог, а истовремено не доводе у сумњу правилност донете одлуке и примене материјалног права.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио коа изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић